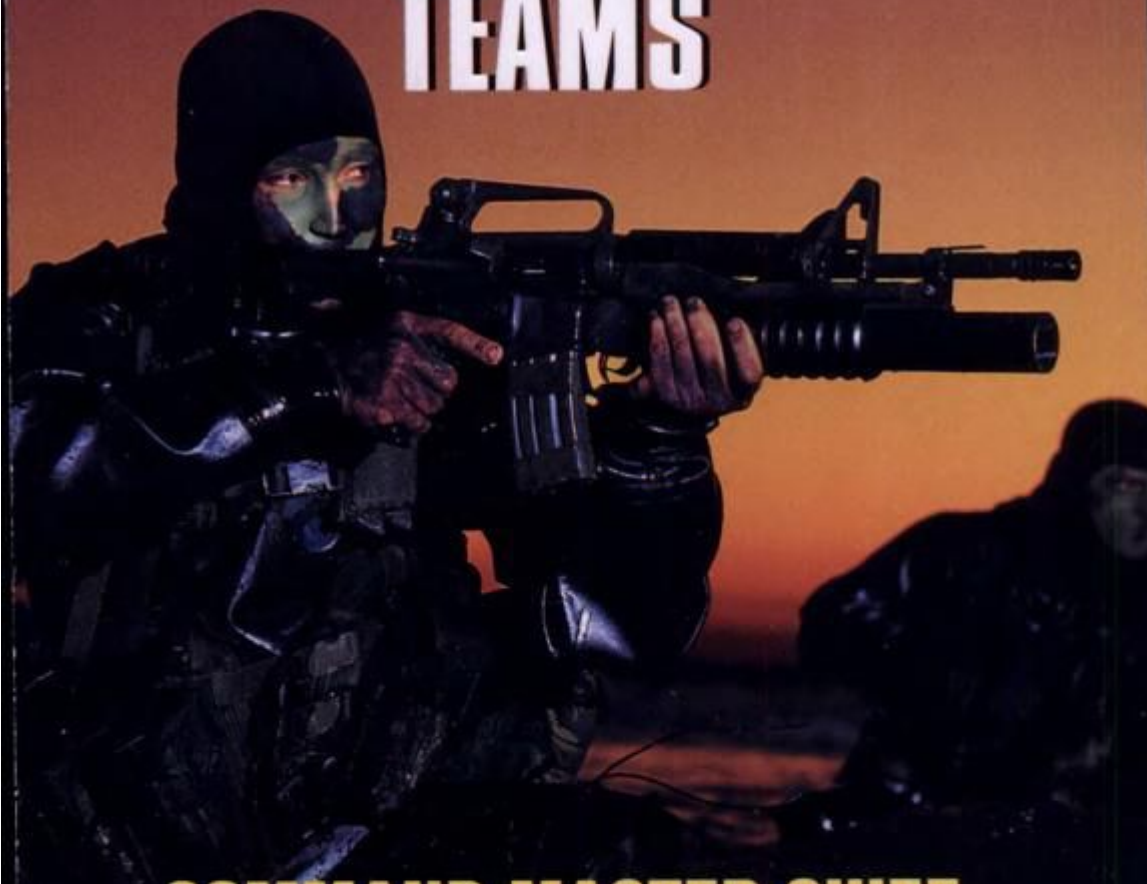

WITH AN INTRODUCTION BY
RICHARD MARCINKO

ONE PERFECT OP

**NAVY SEAL
SPECIAL WARFARE
TEAMS**

**COMMAND MASTER CHIEF
DENNIS CHALKER, USN (RET.)
WITH KEVIN DOCKERY**

KÖSZÖNETNYÍLVÁNÍTÁS:

Soha senki nem volt képes egyedül befejezni a BUD/S-t. A Csapatokban az első napoktól kezdve megtanulsz függeni a csapattársaidtól, mint ahogy ők függenek tőled. Kicsit könnyebb lehet az élet mindnyájunk számára, ha megtanultuk, mennyire szükségünk van néha másokra ahhoz, hogy elvégezzük a munkát.

Először is, szeretném megköszönni Tommy Hatchet élenjáró főaltisztnek, hogy az első motivációt adta ahhoz, hogy átmenjek a BUD/S-on. És köszönet az összes tengerapámnak, különösen Gary „Chambo” Chamberlin élenjáró főaltisztnek, T. K. Davis élenjáró főaltisztnek, Johnny Johnson élenjáró főaltisztnek – akiket mind hiányolunk a mai napig – és Tim Prusak élenjáró főaltisztnek; és a volt pékáimnak: Richard Marcinko fregattkapitánynak, Robert Gormly sorhajókapitánynak, Richard Woolard sorhajókapitánynak, Ronald Yeaw sorhajókapitánynak, Parks sorhajókapitánynak és Joe Yarborough sorhajókapitánynak; és a volt csapatparancsnokaimnak: Herceg Leonard fregattkapitánynak, John Koenig fregattkapitány-

nak, Steven Fitzgerald fregattkapitánynak és Brian Losey korvettkapitánynak; és a többi tisztemnek a Kilo szakaszból, köztük Steinbaugh sorhajóhadnagynak és Bunce fregatthadnagynak; és az összes bajtársamnak, akivel együtt kezdtem, köztük Kurt Feichtingernek, Foster Greennek, Mike Purdy-nek, Francis Fay-nek, Mitch Croftnak, Kevin Bankernek, Luben Dokinak, Clay Shermannek; valamint az összes többi társamnak a Csapatokból, kiknek nevét sosem fogom elfelejteni, de itt nem lehet felsorolni. Tudják, kik ők.

ELŐSZÓ:

KÍGYÓ,
ALIAS
DENNIS CHALKER

Találkoztál Kígyóval a *Rogue Warrior* könyvsorozatban és vetted rá egy közelebbi pillantást a *Real Team*-ben. Most lehetőséget kapsz rá, hogy közelről, alaposan megismerd – lásd a világot az ő szemén keresztül, érezd a vágyat és izgalmat, mely végrehajtja vele a feladatot bármi áron, tudd meg, mi mozgatja és miért nyugodtam meg mindig, amikor szabadjára eresztetem, hogy gaztettet műveljen. Amikor végzel ezzel az olvasással, rajtad lesz a sor, hogy felállj a seggedről és támadd az életet.

Mint korábban mondtam, Dennis (Kígyó) az egyik olyan Adonisz kinézetű srác – széles vállak, előnyös mellkas, vékony derék és olyan kicsi segg, hogy merevedést kell tartania, nehogy lecsússzon a gatyája. Úgy fut, mint a gazella, úgy mászik, mint a pók (részegen vagy józanul) és úgy tud inni, mint a hal. De mindig összeszedett és pontos. Kötelességének érezte, hogy szolgálja a hazáját. Ebből a kötelességből karrier lett, miután átment a BUD/S kiképzésen és

„nagyszerű rögeszmévé” változott, amikor a Hatos SEAL Csapathoz került. Kövesd a fejlődését a teljesen elkötelezett operátorból és lövészről a csúszó-mászó, alattomos, halálos harcosra, akit semmilyen korlát nem tart vissza a céljai elérésétől. Figyeld a büszkeségét és teljesítményérzetét, mely kihat a vele lévőkre és segít nekik magukba szívni a fertőző szellemét és energiáját. Soha nem habozott tanácsot adni nekem műveleti lehetőségekben, kiképzési kihívásokban vagy harcászati változatosságban. Ezért lesz mindig a Kígyó.

Kígyó úgy mondja el, amilyennek látta – gyakran kicsit másképpen, mint én –, de elvégeztük a munkát és szórakoztunk is. Az élet a Csapatokban Dennis „Kígyó” Chalkerrel olyan volt, mint a régimódi maffia életét élni és imádni. Mind keményen dolgoztunk; mind keményen játszottunk; és amikor keményebb lett a helyzet, elkezdtek igazán élvezni egymás adottságait, miközben leküzdöttük a barátok és ellenfelek által egyaránt elénk vetett kihívásokat. Ha nem a szabályokon belül dolgoztunk, legalább a határainkon voltunk. Elvégre azt mondták nekünk, hogy nem fogunk kudarcot vallani. A győzelem a fontos. Ha nem az, mi a fenének vesztegetjük az időnket a gólok számolásával?

Kígyó elszabadítása olyan volt, mint a dzsinn kieresztése a packból; ha egyszer kint van, nem rakod vissza. Ő csak törtetett a szakértelem és kihívások következő szintjére. Soha nem hiányzott belőle az önmotiváció.

Kígyó azt a testvéri kötelességérzetet érezte, amit vissza kell adni a forrásnak, mely oly sokat adott mindnyájunknak. A legnagyobb és végső eredménye (aktív szolgálatban) az volt, hogy a BUD/S vezénylő főaltisztje lett. A rangidős legénységi állományú emberként az volt a feladata, hogy büszkeséget és elkötelezettséget csepegtessen az instruktorokba, hogy vezesse a tisztek által alkotott elveket, és hogy a legjobb példa legyen az összes „szárnyait bontogató” ebihal számára, akik el akarnak jutni a Csapatokba. Rendkívüli megtiszteltetés és kiváltság volt vendégszónoknak lennem a nyugalmazási ünnepségén, ahol megköszönhettem az elkötelezettségét és üdvözölhettem a

„nyugállományú” világban, ahol megoszthatjuk a tapasztalatainkat és szellemünket mindnyájatokkal.

A Dennis „Kígyó” Chalker Rt-n keresztül a fertőző szelleme tovább árad. Kezdd ezzel a könyvvel a belépésedet Kígyó világába. Élvezd vagy egy rakás új Kígyót küldök hozzád!

– RICHARD MARCINKO

AJÁNLÁS:

Először is a szüleimnek szeretném ajánlani ezt a könyvet, amiért eljuttattak oda, ahol most vagyok; Kittynek, aki két csodálatos kislányt adott nekem; és különösen a lányaimnak, Kacynek és Tessnek, akiknek egy olyan apával kellett felnőniük, aki ifjú életük zömében távol volt. Ők fizették a legnagyobb árat.

És szeretnék szólni egy szót az egyik társamról és közeli barátomról a karrierem idejéből és az után – Foster Greenről (Pooster). A pályafutása követte az enyémet, és egymás mellett dolgoztunk évekig.

Foster 2000 tavaszán hunyt el. Nagy tiszteletnek örvendett a SEAL közösségben és profik körében máshol. Mindnyájunknak hiányozni fog – főleg nekem.

ELSŐ FEJEZET

EGY TÖKÉLETES MŰVELET

1992 tavasza

A sötét óceánon repesztettünk, záporok jöttek és mentek, a szél az arcunkba fújt. Nem tudtam, hogy az utolsó harci feladatomon veszek részt, de ha tudtam volna, akkor sem választhattam volna jobb legénységet azoknál a csapattársaknál, akikkel évek óta együtt gyakoroltam.

A feladat egy amerikai állampolgár, egy 18 hónapos kislány és családja kimentése volt egy barátságtalan partról. Két fekete gumicsónak indult el az Egyesült Államok Haditengerészetének lesötétített hadihajójáról, tele SEAL-ekkel, akik eltökéltek voltak a művelet végrehajtásában.

Ötvenöt lóerős külmotorjaink voltak az F-470 Zodiac csónakjainkhoz. A súly és a szűk férőhely miatt korlátoznunk kellett az extrákat, ezért csak két 35 lóerős tartalék külmotorunk volt. Mindkét csó-

nakban teljes legénység volt, és helyet kellett megtakarítanunk a szállítmánynak, amiért úton voltunk.

Minden SEAL, aki a partraszálló csapathoz tartozott, teljes felszerelésben volt. Vízi műveletre szerelkeztem fel, mint mindenki más. A „Farmer John’s” nedvesruha egy kis további lebegőképességet biztosított. A nyakam körül egy UDT mentőmellény volt arra az esetre, ha egy kis extra lebegésre lenne szükségem.

Az M-4-es karabélyom tárában 28 lőszer volt, minden harmadik nyomjelzős. A tárban az utolsó öt darab lőszer nyomjelzős volt, hogy figyelmeztessen, ideje újra tölteni. A derekamon a három táskában lévő többi kilenc tár ugyanígy volt megtöltve. Ezzel 280 db 5,56 mm-es gyilkosra támaszkodhattam.

Ha el kell dobnom az M-4-est, és a másodlagos fegyveremre kell váltanom, jó szolgálatot tesz a SIG P-226 teli tárral, 15 darab rézköpenyes, fogazott, 9 mm-es, üreges hegyű tölténnyel. A másik négy P-226-os tár, amiket két külön tartóban vittem, összesen 75 db löszert biztosított a pisztolyomhoz.

Végül volt egy Glock kés a jobb csípőmön, és egy Mk 13 nap-pali/éjszakai jelzőeszköz volt a tokjához ragasztószalagozva. A nyakamban egy Cyclops éjjellátó szemüveg lógott, egy binokuláris éjjellátó, ami ötvenezeresére erősítette a csillagfényt. A szemüveg zöld színű fényel tette láthatóvá a környező sötétséget.

De a felszerelés legfontosabb darabját a mellkasomon keresztbe vetve hordtam: egy feketére festett, teljesen párnázott „kengurut”, amiben a saját kislányomat szoktam vinni. A kenguruhoz volt kötözve egy fertőtlenített és műanyag zacskóba zárt cumi, ami sehogy sem fért össze a többi halálos felszerelésemmel.

A csónak legénysége SEAL-ekből állt, akik órákon át gyakorolták, hogyan kell navigálni a csónakot a sötét tengeren, mint amilyen most haladtunk. Ellenőrzőpontok mentén navigálva a csónak kormányosa 15 kilométernyi nyílt vízen irányított minket a célunkhoz, egy kis partdarabhoz a nagy óceánban. Azon a parton lesz a célcsoport és néhány barátjuk. Ezek a barátok lesznek az egyetlen szö-

vetségesek, akikre a család közvetlenül számíthat. Rajtuk kívül az egész környék tele volt fegyveresekkel, akik nem akarták, hogy a család elmeneküljön.

Nagyon szoros időbeosztásunk volt. Ha késünk, vagy elvétjük a célt, akkor legjobb esetben törölve lesz a művelet, legrosszabb esetben pedig elkapják és bebörtönzik azokat, akikért megyünk. Körülbelül 3 óra volt a tervben megadva a partot érésre és a célpontunk megtalálására.

Ezen lehetett agyalni, de a lehetőségeken elmélkedés elvitte volna a gondolataimat a kéznél lévő feladatról. Még miközben a hullámokon ugráltunk sós permetet nyalogatva a számról, koncentrálnom kellett.

Meleg, holdtalan éjszaka volt, és borult volt az ég. A felhők segíthettek elrejteni minket. Amikor egy kis vihar támadt és eleredt az eső, az is segített csökkenteni annak lehetőségét, hogy valami kóbor éjszakai csatangolóval találkozzunk a célparton. Ha igazán szerencsések leszünk, az eső leállítja a helyi járőröket is. Továbbhaladva a dagályon hajóztunk a tervezett útvonalunk mentén.

A levegőben a szagok eddig főleg az óceánról jöttek, de most elkezdtek érezni a civilizáció szagát is. A célpontunk csak 8 kilométerre volt egy beépített területtől, ami nem volt több, mint kunyhók és bódék a rengeteg növényzet között. Tudtuk, hogy a helyes irányba tartunk, amikor egy kis település fényei váltak láthatóvá az éjjellátónkban, a dombok körvonalalaival a távolban.

Terv szerint értük el az első ellenőrzőpontot, és a következő felé fordultunk, ez egy bója volt a kikötőben, ami minden volt, csak barátságos nem. A bójától egyenesen a célpart következett. Amikor minden a szoros időbeosztásunk szerint megy, ideje, hogy megjelenjen Mr. Murphy, és megalázzon minket az egyik törvényével: Ami elromolhat, az el is fog, mégpedig a lehető legrosszabbkor.

A csónakunk külmotorja úgy döntött, megnehezíti a dolgunkat. A csónak által keltett orrhullám lankadt és gyengült, ahogy a motorunk akadozott és leállt. A kormányosunk és a csónak legénységének

többi tagja azonnal munkához látott, hogy megjavítsa és újraindítsa a motort. Úgy dolgoztak, ahogy azt egy jól kiképzett és összehangolt csapatnak tennie kellett, a teljes sötétség ellenére.

Gyors suttogó társalgás zajlott a rohamcsoport parancsnoka, jómagam és a csónak legénysége között, hogy megjavítsuk-e a gyorsabb, 55 lóerős motort, vagy dobjuk el a nyavalyást, és cseréljük le a 35 lóerős motorra. Ezzel persze tartalékmotor nélkül maradnánk a feladat további részében. Bár azon voltam, hogy dobjuk el a leállt motort, a csónak legénysége tovább folytatta a munkálkodást a sötétben, és tompa morgással végül elindult a külmotor.

Ismét úton voltunk, de súlyosan lemaradtunk a tervtől. Ahogy az utolsó ellenőrzőpont felé repesztettünk, éppen láthatóvá vált a horizont. Az éjjellátóval égre vetülő fény villanását láttam meg, és megmutattam a rohamcsoport parancsnokának. Mint parancsnok, úgy döntött, irányváltásra ad utasítást, és a csónak oldalra dőlt, ahogy a jelzés felé fordultunk. Időt takaríthattunk meg azzal, hogy közvetlenül a jelzés felé mentünk, és nem hajtottuk végre az utolsó szakaszt az ellenőrzőponttól. Ismét időben voltunk; még volt esélyünk a művelet végrehajtására.

Most csak a kormányos viselt éjjellátót. Hogy, nekünk, akik a partra megyünk, hozzászokjon a szemünk a sötétséghez, le kellett vennünk a szemüvegünket. A sötétség ellenére hamarosan kivehetjük a partot és a mögötte lévő erdő szélét.

Mint ahogy terveztük, megérkeztünk a célparthoz. A szél a tenger felé fúj, ez nekünk kedvezett. A felőlünk érkező halk hangot nehezen lehetett meghallani a parton. A megérkezéskor tapasztalt helyzettől függően felkészültünk, hogy egészen a partig vigyük a csónakokat. Ha kérdésesek a dolgok, akkor a partraszálló csapat kiúszik. A rádióhíradás tervszerű volt, az azonosítások és az igazolások helyesek voltak. A külmotorokat leállítva, hogy minimalizáljuk a zajt, elővettük az evezőket és csendben közeledtünk a parthoz.

A két biztosító csónak kiment a szárnyakra, míg a két felvevő csónak közepén haladt. A csónakok gumi orra halkan csikorgott a

homokon, ahogy partot értünk. Csak körülbelül 5 méter homokos part volt, mielőtt megkezdődött a növényzet. A célpontjaink valahol a növényzetben vártak ránk.

Amint partot értünk, visszalöktük a csónakokat a tengerre, és a kormányosok kivitték őket körülbelül 100 méterre, hogy várjanak ránk. Barátságatlan területen voltunk. Ha szar csap a ventilátorba, megragadjuk az embereinket és irány a víz, vissza a ránk váró csónakokhoz. Ebben a helyzetben a rendelkezésünkre álló teljes tűzerővel lépünk fel, és a 470-esek mindenben segítenek nekünk a fedélzetükön lévő néhány komolyabb cuccal.

A biztosító osztagunk minden oldalról fedezte a part területét. Miután a szárnyunk biztonságosan fedezve volt, a rohamcsoportunk parancsnoka odament, ahonnan a fény jött, és találkozott az emberek kis csoportjával, akik ránk vártak. Ahogy odamentem, megláttam az anyát és a babát. Nyújtottam a kezeimet, és az anya a karjaimba adta a nem is olyan kis lányt. És aztán Mr. Murphy ismét megjelent.

Ez egy 18 hónapos csecsemő? Fenét, ez egy nagy gyerek volt. Vállamra akasztva a fegyverem, megpróbáltam a gyerek lábait átcsúsztatni a kenguru alján lévő lyukakon, de túl kövér volt. Kizárt volt, hogy átférjen a lyukon. A gyereket visszaadtam az anyjának, elővettem a késem, és nagyobbra vágtam a lyukakat. A kenguru lényegében teljesen tönkre volt téve ahhoz, hogy visszavigyem a feleségemnek, Kittynek, és a saját gyerekünkhöz, Tess-hez használjuk. Egy kicsit több kár már nem fogja nehezebbé tenni, hogy megmagyarázzam Kittynek, amikor hazaérek.

Végül bent volt a gyerek a kenguruban, a kis pokrócba bugyolálva, amit az anya adott nekem, és készen álltunk az indulásra. De a dolgok továbbra sem mentek simán. Most, hogy az anyja helyett egy nagy idegen kezébe került, aki gumiruhát viselt és be volt feketítve a képe, a gyerek úgy érezte, ideje tudatni az érzéseit.

Ahogy sírni kezdett, az egyik helyi kezdett kissé ideges lenni. Ezek az emberek igen feszültek voltak, és sokkal tovább kellett tűrniük, mint amennyi ideje mi a bevetésen voltunk. De mivel a gyenge

hangok a távolban mozgást jeleztek a parton, most nem volt idő lazítani.

Amikor a fickó azt mondta nekem, hogy hallgattassam el a gyereket, kinyújtottam a kezem a sötétben, és elkaptam a torkát.

– Pofa bel!– morogtam halkán.

Talán magam is feszült voltam egy kicsit. Vagy csak nagyon aggódtam az értékes csomagért, amit el kellett vinnem a csónakhoz. De a tisztem ott volt és lefeszegette a férfi torkát szorító ujjaimat.

– Denny – suttogta –, hagyd békén. Indulj, mennünk kell. Rajta, rajta, rajta!

Csak körülbelül 15 percig voltunk a parton, de a terv szerint a lehető legkevesebb ideig maradhattunk. Járőrök voltak a környéken és nem akartunk találkozni egyikkel sem.

Elengedtem a férfit, és azonnal levegő került a tüdejébe. Érdekes, nem gondoltam, hogy ilyen erősen szorítottam. De most nem volt idő gondolkodni semmi másra, csak a part elhagyásán. Elindultam vissza a víz felé, miközben a biztosító osztagunk közelebb jött, fegyvereiket készenlétben tartva.

Amint beléptem a meleg sós vízbe, a gyerek abbahagyta a sírást. A pokróc gyorsan átázott, de a víz olyan meleg volt, hogy a gyerek nem bánta. Ez a SEAL-ek eleme volt. Harci övezetben amint vízben vagyunk, nagyobb biztonságban érezzük magunkat, mint bármilyen más helyen. Mindenkinek magától kellett eljutnia a csónakokhoz. A biztosító elemünk hátramaradt a parton egy ideig, hogy biztosítson minket. Az egyetlen dolog köztünk és a kiút között egy rövid távolság volt a vízen.

Miközben hátúszással tempóztam, a gyerek a mellkasomon feködött, a feje a nyakamnál volt. Az anyja jó karnyújtásnyira volt, az egyik csapattársam vigyázott rá. Minden emberrel, akikért elküldtek minket, el kellett számolni. Ellenőrzés alatt tartottuk a helyzetet, de a dolgok egy szempillantás alatt elromolhatnak.

Lassú láptempókkal és hosszú, mély karcsapásokkal siklottam a vízen. Hogy a gyerek nehegy megint sírjon, elővettem a cumit, amit a

lezárt zacskóban hoztam, és a szájába tettem. Hátrahajtotta a fejét, hogy rám nézzen, a nagyszemű csecsemők módján, és...

Pú! Egyenesen a képembe köpte a cumit. Ennyit arról, hogy a nagy SEAL lenyűgözi a csecsemőt. De csendben maradt az úzás további részében.

A csónakhoz érve bemásztam, ügyelve a gyerekre. Az anyját már elhelyezték a csónak fenekén, és én mellé feküdtem. Hoztunk step-pelt hálósákot erre a célra, ezeket most ránk terítették, hogy védjék a gyereket meg az anyját az elemektől.

Ahogy a csónakok elindultak a nyílt tenger felé, az élet egy kissé izgalmasabbá vált Chalker első főaltiszt, a különlegesen képzett SEAL bébiszitter számára. A gyereket elbűvölte a bajuszom. Ott feküdtem a barátságtalan vizeken haladó gumicsónak fenekén a hátamra szíjazott M-4-essel, fejkendővel a hajamon és fekete festékkel az arcomon. És most ez a kisgyerek a mellkasomon elhatározta, hogy bedugja az ujját az orromba, vagy letépi a bajuszomat.

Hé, még ha SEAL is vagy, ha megtépi a bajuszod, könnyes lesz a szemed. És ha eltoltam a gyerek ujjait, újból sírni kezdett. A felkínált cumit megint visszaköpte. Miért? Van kedvence, és én rosszat hoztam? Bármit tettem, csak még jobban zavarta a gyereket. Nem hagyhattam magára, hátha valami történik, és úsznunk kell. Megadva magam az elkerülhetetlennek, feláldoztam a bajuszomat az ügy érdekében, arra gondolva, hogy a Pokol Hét erre nem készített fel!

Aztán az anyja a vállamra hajtotta a fejét, a gyerekekhez közel, és a dolgok lecsendesedtek. A visszaút nagyon sima volt. Mivel a szél most a hátunkban volt, a tengerrel haladtunk. A gyerek elaludt és még a vízpermet sem ért minket. Nagyon gyorsan feltűnt a hajó és mellé álltunk a felszedésre.

Csak körülbelül fele távolságot kellett megtennünk, mint odafelé. A hadihajó bejött a kikötőbe, hogy felvegyen minket, minimalizálva a visszautat. Teljes elsötétítésben dolgoztunk, egyetlen fény sem volt látható sehol és a hajó nem volt más, mint egy nagy sötét árnyék a tengeren. Egy különösen szívesen látott árnyék.

Az egyik leeresztett biztosítókötélbe bekötve felmászam a törzs mellett lelógatott, sodronyból és rudakból készült vékony kötélletrán. Kötelekre erősített hámokat eresztettek le a szülőkért. A csapattársaim a civileket követték fel a kötélre, és figyeltek rájuk. De mivel nekem csak a gyerekekkel kellett foglalkoznom, hamar a hajó fedélzetén voltam.

Az egyik SEAL megtört egy világító rudat és a gyerekeknek adta. Nagyra nyílt szemekkel, *óóó* hangokat adva tartotta a világító rudat a két dundi kezében. A halványzöld fény épphogy csak megvilágította a gyerek arcát a lesötétített hajó fedélzetén. Semmi más fény nem volt, leszámítva a csillagokat.

A hajó egészségügyi állományából néhányan a fedélzeten vártak ránk, és hibát követtek el velem és a gyerekekkel.

– Átvesszük a gyereket– mondta az egyikük, a kezét nyújtva a gyerekekért.

– Veszed le a kurva kezed a gyerekekről!– morogtam nem kismértékű fenyegetéssel a hangomban. – Ez a gyerek az enyém, amíg nem érünk a betegszobába, és ott adom át az anyjának.

Amikor egy másik SEAL-hez fordult segítségért, a srác azt mondta neki:

– Találkozunk a betegszobában. Kísérjete el. Ezen kívül tartások meg a segítségeteket.

A többiek határozott szavakkal közölték, hogy hagyjanak minket, és vezessenek a betegszobába. A terv az volt, hogy a hajó lesötétített folyosóin keresztül megyünk a családot és a gyereket biztosítva. A betegszobában lesz világítás, és ott átadjuk a „csomagot”. Ez el volt döntve, és hirtelen nem fogja megváltoztatni néhány fontoskodó, túlbuzgó egyén.

A helyzetet tisztáztuk, átmentünk a hajón, és amint a biztonságos szobában voltunk, átadtam a gyereket a hálás anyjának. Az embereket hivatalosan átadva a magasabb hatóságnak, visszatértünk a hajó tatjára a csapattársaimmal.

A körletünkben fejeztük be a műveletet. Szétszedtük és megtisztítottuk a fegyvereinket és felszerelésünket, majd átöltöztünk normálisabb egyenruhába. A fegyvereinket és felszerelésünket elzártuk, voltak más dolgok, amikre figyelmet kellett szentelnünk. Még nem zuhanyoztam le; az arcom még mindig fekete volt, és a tenger, só, izzadság és gumi egyedülálló SEAL aromája lengett körül. De senki sem vette észre, amikor a főaltiszti étkezdébe mentünk, hogy együnk, és részt vegyünk az ott ránk váró kis ünnepségen. Mindenki ivott egy kicsit a sikeres műveletre. Felemeltem a poharam, és azt mondtam:

– Egy sikeres műveletre, egyetlen lövés nélkül.

És az összes SEAL társam egyetértett.

MÁSODIK FEJEZET

OTTHON ÉS SZÍV

Amikor még gyerek voltam, az egyik, amit mindig szerettem játszani, a katonásdi volt. Amit a legjobban imádtam, az volt, hogy észrevétlenül oda tudtam osonni játszótársaimhoz vagy táborhelyekhez az erdőben. Várat csináltunk fából meg más lim-lomból, mint a gyerekek. Oda szoktam osonni az „ellenséges” álláshoz és ki szoktam kémlelni a bandájukat.

A nagy szám a játékunkban a lopakodás volt, jóval azelőtt, hogy annak a szónak bármi köze lett volna egzotikus repülőgépekhez. Képesnek kellett lenned anélkül mozogni, hogy a másik oldal meglátott volna, és bármilyen zaj nélkül, ami elárulhatott volna. Ha nem voltál képes erre, az oldalad általában elvesztette a játékot. Talán ez a korai lopakodó kiképzés az, ami a szolgálat felé indított engem, amikor leérettségiztem.

Amikor cseperedtem, én voltam az egyik legkisebb, legkönnyebb gyerek a korosztályomban. Mindig mondogatták, hogy túl kicsi vagyok valamihez, például futballozni. Igazából tudtam futballozni és más durva sportokat játszani. Bántott a súlyhiány, de a szívem kipótolta.

A győzelem vágya, a „fogadj az esélytelenre” mentalitás volt az, ami segített olyan eredményeket elérnem, melyek különben nem jöttek volna. Ez nem azt jelenti, hogy szerettem a legkönnyebb lenni a korcsoportomban. Ez szoktatott rá a testépítésre. Ahogy idősödtem, felépítettem a tömegemet és az erőmet.

Ohióban felnőve a második legidősebb voltam az ötgyerekes családban, és az egyetlen fiú. Ez talán még egy olyan dolog, ami segített elindítani bennem az esélytelen győzelmének akarását: az apámon kívül én voltam az egyetlen férfi a családban. Volt egy nővérem, Charleen, aki kábé másfél évvel volt idősebb nálam. Aztán ott volt a három húgom, kábé hét évvel közöttünk: Cherylann, Roseann és Darleen. Lehet, hogy az apám azért biztatott sporteredményekre, hogy növelje a férfiasság szintjét a házban.

Jó családuk volt és gyerekként élveztem a családi életemet. Apám, Harrison „Chuck” Chalker keményen dolgozott tejkihordóként, hogy eltartsa a családját. Emlékszem, reggel háromkor-négykor kelt, és este hat-hét körül jött haza. Kilenckor-tízkor lefeküdvé másnap felkelt, hogy előről kezdje az egészséget. A nehéz munkarendje ellenére apám talált rá időt, hogy elvigyen Little League baseballra és minden mást csinálni, ami jött, ahogy idősödtem.

Anyám remek volt velünk, és tanúsíthatom a tényt, hogy ő tartott kordába minket. Amikor tizenöt voltam, valamiért azt hittem, nem fog többé megütni. Pofon akart vágni valamiért, amit tettem, és blokkoltam a kezét. „Öcsém, ezt elintéztem” – gondoltam magamban. A fiatalság önteltsége. Nem is tévedhettem volna nagyobbat. A vacsoraasztalnál, miközben haraptam egy falat krumplit, Apa kérdezgetni kezdett, hogy milyen volt a napom, de aztán valahogy belém csapott a villám. Amikor elmúlt a sokk és a helyiség abbahagyta

a forgást, homályosan emlékeztem rá, hogy láttam apám kőkemény öklét felém szállni, épp mielőtt megállt az idő egy pillanatra. Hanyatt feküdve ott, ahova estem a padlón, könnyes szemmel kérdeztem:

– Ezt miért kaptam?

– Most ülj vissza és edd a vacsorádat, gyerek – mondta apám szigorúan. – És ha még egyszer ezt csinálod anyáddal, rosszabbul jársz.

Apa nem igazán volt nagy hívője a gyereknevelés új módszereinek, melyek akkor jöttek divatba. Nem kellett gyakran súlyt helyezni valamire, de általában nem is kellett megismételnie magát. Nem volt jó kiütve lenni, de a testvéreim vihogása sokkal rosszabb volt.

Az etnikai háttérünket vegyesnek mondanád. Apám angol és német/holland. A nagyanyámban volt egy kis mennonita meg egy kis cseroki indián. Anyám részéről csehek vagyunk, mely szóra jól emlékszem gyerekkoromból. Szóval, mindent összevetve régi jó amerikai keverékek vagyunk. Mind katolikusokként nevelkedtünk és a Szeplőtelen Fogantatás Általános Iskolába jártam.

Kilenc év katolikus iskola után világi iskolába jártam kilencediktől az érettségig. Nem én voltam a legjobb tanuló az iskolában. Az összes testvérem kitűnő tanuló volt, végzősként búcsúbeszédet mondtak az osztályaikban, elméleti szinten kicsit sikeresebbek nálam. Nekem szerencsém volt, hogy átevickéltem úgy-ahogy. Utolsó évesként újra kellett vennem az államháztartást. Valamiért annak a tantárgynak a tanára úgy gondolta, okot adtam a bukásra azzal, hogy elsőévesként dagadt disznónak neveztem.

A középiskolában még jobban ráálltam a sportra. Másodikos koromban benne voltam a birkózócsapatban. Lehet, hogy vézna voltam, de nem adtam fel könnyen. Nem számít, milyen fájdalmat mértek ki nekem a csörte alatt, felálltam és visszavágtam. És súlyomhoz képest egész magas voltam, ami jó karhosszt adott nekem.

Egyik este anyám és apám nem voltak otthon, és míg én a nappaliban ültem tévét nézve, hazajött a nővérem a barátjával.

– Nem gondolod, hogy ideje lefeküdnöd? – kérdezte/mondta Charleen.

Fenébe is, második voltam, nagyvilági, és tudtam, mi volt a dörgés.

– Nem. Ha ti ketten dugni akartok, miért nem ültök be a kocsi hátsó ülésére?

Ezzel kiabálás indult a nővérem meg köztem. A barátja egy ponton úgy döntött, beszáll, és azt mondta, nem kellene így beszélnem a nővéremmel. Az események alakulásából arra emlékszem, hogy felkaptam és fejfelé a kávézóasztalra dobtam. Ez eltörte az asztalt, a padlóra fektette a srácot, és teljesen kiakasztotta Charleent. A dupla-Nelson, amit aztán alkalmaztam rajta, talán kicsit sok volt. De az a birkózós trükk tényleg bevált.

Röviddel később hazajöttek a szüleim. A folyosón álltam a hálószobám ajtajának közelében, amikor a nővérem sírva ment az anyámhoz. Apa odajött, ahol voltam, és egyből mellkason küldött. Hátrarepültem, át a hálószobám ajtaján, és úgy döntöttem, hogy mivel már ott voltam, talán jó ötlet lenne a szobámban maradnom reggelig. Legalábbis ezt tettem, miután feltápáskodtam a padlóról és levegőt kaptam.

A nővérem eddig a napig talán nem tudta, de később, miután a család elvitte a barátját, apám visszajött a szobámhoz. „Hú, öcsém, még nincs vége – gondoltam magamban. – Na jó, eltörtem az asztalt.” Amikor apám bejött a szobámba, betette a háta mögött a csúnyán megrepedt ajtót.

– Jól vagy? – kérdezte valódi aggodalommal a hangjában.

– Francba, Apa. Igen, jól. Miért?

– Hát, a nővéred barátja... Úgy kellett csinálnom, mintha, de jól vagy, ugye?

Ez a fizikai alakítás nem olyasmi, amiben később egyszer is részt akartam venni. Apám egy kicsit túl valódinak tudta látszatni és éreztetni a dolgokat. De titokban örült, hogy megőriztem a nővérem

becsületét, vagy hogy csak jó okkal voltam barom, amelyik jobban tetszik.

A középiskola után eldöntöttem, hogy magam fogom fizetni az egyetemi tandíjamat, és ennek legkönnyebb módja a belépés volt. Akkoriban nem ez volt a legnépszerűbb lehetőség az országban. Még volt sorozás 1972 elején, az érettségizésem évében (az év vége előtt fejeződött be). De tizenhét voltam, és döntöttem.

Legalábbis eldöntöttem, hogy hova fogok menni a középiskola után. Akkoriban nem igazán tudtam, mihez akartam kezdeni az életemmel. Le akartam lépni otthonról egy időre, utazni egy kicsit, és ugyanakkor szolgálni a hazámat. Csodáltam és nagyon tiszteltem Charleen akkori barátját, Ron Arbaugh-t. A Hadsereg Különleges Erőinek tisztje volt, és részben az ő hatására döntöttem úgy, hogy a seregbe megyek.

HARMADIK FEJEZET

ELSŐ MEGÁLLÓ: A HADSEREG

Nagyon érdekes időszak volt ez az Egyesült Államokban, a '60-as évek végétől a '70-es évek elejéig, amikor úgy tűnt, minden fiatal tiltakozott a sorozás, a Hadsereg és általában a katonaság ellen.

Vége volt a közvetlen amerikai részvételnek a vietnami háborúban. A csapatok mind hazajöttek. Amikor beléptem, nem igazán gondoltam arra az eshetőségre, hogy Vietnamba megyek és igazi harcot látok. Fel akartam nőni és utazni akartam. A szolgálat megoldás volt mindkettőre. Ha át kell mennem Délkelet-Ázsiába, az csak egy lehetőség, amit meg kell ragadnom. A munkával jár.

Közvetlenül azelőtt, hogy elmentem az alapkiképzésre, sor került arra az incidensre a Kent Állami Egyetemenél. Hallgatókat öltek meg a Nemzeti Gárda tagjai, akik átléptek a hatáskörükön próbálva megfékezni a zavargó és tüntető diákokat. Nagy tüntetés volt az ohioi Kent Államin és szerte az országban. Az az incidens a Kent Álla-

min úgy tűnt, padlóra küldte a morált országszerte, és a kormányba meg a katonaságba vetett minden hit lényegében odalett, főleg a fiatalabbak körében. De én már beléptem a Hadseregbe, és még ha akartam se tudtam volna visszafordulni.

A családom nem igazán lelkesedett a döntésemért, hogy belépek, főleg az apám, aki a koreai háború veteránja volt.

– Mit akarsz csinálni? – kérdezte az apám. – Kimész oda és csak lősz valakire?

– Nem, Apa, én csak ki akarok menni és felnőni.

Nem örült annak, amit tenni akartam. De tisztelte a döntésemet, hogy megteszem.

Tanulás volt a belépés a Hadseregbe. Az alapkiképzés nem éppen fegyveres cserkész tábor volt, de nem is a fizikailag legmegerőltettebb dolog, amit addig csináltam. Sokkal jobb fizikai formában voltam, mint a többi újonc többsége és a fegyelem nem sokkal volt nagyobb annál, amit átéltem a középiskolai sportolással.

A morál a seregben különbözött attól, amit mondtak. Vietnam még nem csengett le teljesen, de a sorozásnak vége volt, és ez már önkéntes hadsereg volt. Minden ember, aki belépett a szolgálatba, azért volt ott, mert ott akart lenni, vagy legalábbis azt hitte. Voltak néhányan az alapkiképzésen és később, akik meggondolták magukat. De ennek inkább a fegyelemhez és a személyes elkötelezettséghez volt köze, mint bármi máshoz.

Az alapkiképzés után a haladó gyalogsági kiképzésre mentem, aztán onnan a georgiai Fort Benningbe és az ejtőernyős (ugró) iskolába. Ron, a nővérem barátja és későbbi férje sokat mesélt nekem arról, hogy mit csinált a seregben. Így a közvetlen katonai céloom az volt, hogy próbát tegyek a Különleges Erőkkel. A Különleges Erőkbe az út a légideszanton keresztül vezetett, és ez küldött engem az ugró iskolába.

Az ugró iskola nem volt olyan rossz. Az instruktorok, akiket feketesapkásoknak hívtunk, mind törzsőrmesterek vagy magasabb rangúak voltak, tapasztalt tiszthelyettesek, akik tényleg tudták a dol-

gukat. Sokan közülük vietnami veteránok voltak. Szigorúak és kemények voltak velünk, de ez általánosan elfogadott zaklatás volt és mind sorra kerültünk. Persze, ha bármilyenféle ejtőernyős tetoválásod volt, külön figyelmet kaptál, hogy biztosan kiérdemeld a jogot a viselésére. Vagy azt kívántad, bár soha ne is csináltattad volna. Ez legalább olyan hiba volt, amit nem követtem el.

Fizikailag megerőltető volt, sokkal inkább, mint ma. A testnevelési foglalkozás mennyiségét arra szánták, hogy eléggé felépítsen, hogy amikor a földnek ütközöl, izmon landolj, ne csonton. Az „oldalirányú csúszás segédberendezés” egy dróton csúsztatott, hogy sebességet nyerj, és aztán gyakorold azokat az ejtőernyős földet éréseket. A fűrészpalba érkezve és az ejtőernyős földet érésekből kigurulva porral lesz teli a szád. A 10 méteres torony volt az, ahol megtanultad a számolást: egyezer, kétezer... hogy megtanuld, mikor kell érezned az ejtőernyő nyílását.

De a 76 méteres torony volt az, ami először érezte veled a magasságot és adott ízelítőt abból, hogy milyen lehet az ejtőernyőzés. A berendezés felhúz a toronyra egy nyitott ejtőernyő alatt, aztán leejt. Az instruktorok utasításokat kiáltanak fel megafonon, hogy csússz jobbra vagy balra, húzd a hevedervégeket és elmozdítsd oldalra az ejtőernyőt.

Amikor felmentem az első toronyugrásomra, nem volt olyan rossz. Felhúznak a levegőbe és nincs semmi a lábad alatt. Lenézve gyorsan távolodik a föld. Egy kis izgalmat érzel az ugrásra gondolva, és próbálsz emlékezni mindenre, amit tanultál az ernyő irányításáról és főleg a landolásról. És van egy kis félelem. Hosszú az út a földig és észleled, hogy a tested súlya mennyire ránehezedik az ejtőernyő hevederzetére. Néhányan elgondolkodnak, hogy milyen erők is a csatok, amik a hevederzetben tartanak, de én nem tartoztam közéjük. Tényleg túl elfoglalt az, hogy próbálsz minden jól csinálni, így nem foglalkozol azzal, hogy mi történhet, ami felett nincs semmi hatalmad.

Az instruktorok felkiáltottak, hogy csússzak balra és rendben voltam. Puhán landoltam, és az instruktor gyorsan ott volt a képe-
ben. Közölte, hogy megbuktam, amiért nem követtem az utasításo-
kat. A három toronyugrásból csak egyen bukhattál meg. De a másik
két ugrásom jól ment, és a tanfolyamon maradtam.

Amikor végül eljött az idő, hogy repülőgépből ugorjunk, kitolt
velünk az időjárás. A gép nem tudott felszállni, és három napig vár-
nunk kellett. Nincs ahhoz fogható, mint amikor felszerelkeztek és
órákig vártok a padokon, hogy aztán közöljék, hogy törölték az ugrá-
sotokat. A seregben addig nem tapasztaltam rosszabbat, mint az
órákig várakozás, hogy aztán azt mondják, nem is megyünk. Végül
sikerült elérnünk az öt ugrásunkat gyorsan, hármát egy C-130-asból
és kettőt egy C-141-esből.

Az az első ugrás ugyanolyan volt mindenkinek, tudtam meg ké-
sőbb. Egyszerűen nem tudod, mire számíts. Sok gondolat jár a fe-
jedben, például: „Mit keresek én itt?” Az addigi életedre gondolsz, és
hogyan mi várhat még rád. De halálra egyáltalán nem gondolsz. Főleg
azon jár az agyad, hogy mi mehet rosszul, a vészhelyzeti legomboló
eljárások áttekintésére koncentrálsz. Próbálsz az egyik legjobb lenni a
Hadseregben, és az a megtiszteltetés kordában tart más gondolatokat.

Az első ugrás elképesztő volt. Az ajtóba állva kicsit ideges vol-
tam. Lámpaláz voltam mind az öt benningi ugrásomkor. De ki-
mentem az ajtón, és onnantól nincs sok választásod, hogy melyik
irányba mész.

Miután elhagytam a gépet, kinyílt a kupolám és lent voltam a
földön. Az instruktor felkiáltott valakinek, akinek meghibásodása
volt, egy Mae West – ahol a zsinórok közül néhány a kupolád tetején
van. Az ilyen meghibásodástól az ernyő úgy néz ki, mint egy óriási
melltartó. Szóltak annak az ugrónak, hogy nyissa a tartalékernyőjét.

Nekem jó kupolám volt, de elvitettem az ugróterületet. Helyette
a kacsausztatón landoltam. De még ott is volt egy kis szerencsém.
Olyan hideg volt, hogy befagyott a tó és nem áztam el.

Némi nyugtalanságot éreztem, egy kis idegességet, és talán egy kis félelmet minden benningi ugrásomkor és kicsit később a légideszant egységemnél. Csak miután végrehajtottam tíz-tizenöt ugrást, akkor kezdtem el szeretni.

Miután gyorsan végrehajtottuk a többi ugrásunkat, hogy kihasználjuk az időjárás megváltozását, ejtőernyős minősítésűek voltunk. Ugyanazon a napon adták át a szárnyakat, mint amikor elszállítottak minket a végső egységeinkhez. „Itt a szárny és ott a busz” – ez volt a napi parancs.

A 101. légideszant hadosztály, a Vijjogó Sasok volt az, ahova menni akartam, de a Hadseregnek más elképzelése volt. A 101-est légiszállítású egységre változtatták, és most helikoptereken utazott az ugrás helyett. A végső parancsom az lett volna, hogy a 173-ashoz menjek Vietnamba, de csúnyán szétlőtték őket odaát, és az egység eléggé bizonytalan helyzetben volt. Akkoriban állították fel a 82. légideszant hadosztályt, és végül oda lettem küldve.

Miután eltöltöttem egy kis időt a 82-esben, az volt a szándékom, hogy jelentkezem a Különleges Erőkhöz vagy a rangerekhez. A rangereket feloszlatták Vietnam után, így az az ajtó bezárult. Zavart egy kicsit, hogy nem tudtam egy ranger egységhez menni. Az volt az egyik célom. A ranger iskola még működött és felkínálták a kiképzést, de csak tiszteket küldtek az iskolába akkoriban, és igen gyérnek tűntek az esélyeim. Így a 82. légideszant hadosztálynál húztam le az időmet a seregben.

Az első tengerentúli kitelepülésem egy NATO hadgyakorlat részeként volt Törökországban. A hosszú, kényelmetlen repülés után leszálltunk Törökországban és a táborhelyünkre utaztunk. Az egyik első dolog, amit csináltattak velünk, az volt, hogy találkozzunk a közeli NATO partnereinkkel, a brit katonákkal. A katonák szokásos helyén találkoztunk velük, a tábor közelében lévő kocsmában. És lévén fiatal katonák, nem tartott sokáig, hogy kitörjön a verekedés.

Igazából csak egy barátságos bokszmeccsünk volt, ahol a hadosztályunk aranykesztyűs bajnoka körbetáncolta a brit bokszolót. Esélye sem volt.

Most a NATO hadgyakorlat részeként készültük végrehajtani az ugrásainkat. Addig a legalacsonyabb ugrás, amit valaha csináltam, 240 méter volt. Amikor túl alacsonyan vagy, ha a főernyőd nem nyílik ki, nincs időd legombolni és nyitni a tartalékot. Harcban megbízhattak minket, hogy 120 méterről ugorjunk. Ez alkalommal megfeleztük a távolságot, és 180 méterről ugrottunk.

A főtörzsőrmesterünk világosan tudtukra adta a véleményét a közelgő ugrásról. Szerinte az, aki megsérül a közelgő ugráson, nem is érdemli meg, hogy az egységben legyen. Ha azt tesszük, amit tanultunk, minden rendben lesz.

Az ugróterület Törökországban egy paraszt frissen szántott földje volt, és felfordított föld barázdái között csupa kő volt, ami a török sziklás talajjal jött. De csak egy ember sérült meg az ugráskor – a főtörzsőrmester eltörte a lábát egy kövön. Hosszú ideig nem tette túl magát rajta.

Az amerikai ejtőernyősöknél a nehéz felszerelést a katonák előtt dobják le. Így a katonák földet érnek, összegyűjtik a járműveiket meg a nehézfegyvereiket és elindulhatnak. A britek éppen ellenkezőleg csinálják. Először a katonákat rakják ki és azt követi a felszerelés ledobása. A brit ejtőernyőst, aki elsétált az ugróterületről, az összes magas rangú NATO fejes figyelte az ugróterületre néző dombról. Tisztán látták a soktonnás harckocsit, ami ki nem nyílt ejtőernyővel zuhant le és a briten landolt.

Egyszer így járt egy 2,5 tonnás teherautónk egy hadgyakorlaton. Utána még meg tudtuk enni a C-fejadagokat, amik a teherautó platóján voltak, de a konzervek igen laposak voltak. Egy másik alkalommal egy M-551 Sheridan könnyű harckocsit láttam a földbe fúródni és kettéhasadni, mint egy dinnye. Ezért szerintem a mi technikánk, hogy a cucc megy először, remek ötlet volt.

Az 1973. októberi izraeli jóm kippúri háború volt az, ami visszavitt a tengerentúlra a lehetőséggel, hogy először látok harcot. Az egész hadosztályt készenlétbe helyezték, majd végül gépekre rakták és átszállították egy közel-keleti repülőtérre. Két napig maradtunk azon a repülőtéren.

Annyit csináltuk, hogy kirakodtuk a gépeket, gyorsan táborot vertünk és ültünk ott a homokban, a forróságban meg a legyek között. Aztán összepakoltunk és hazarepítettek minket. Kiábrándító első találkozás volt a harc lehetőségével.

Amikor eljött a szolgálati időm vége, készen álltam otthagyni a sereget és kipróbálni valami mást. Nagyon változtak a dolgok a seregben. A Hadsereg küzdött, hogy átvészelve a Vietnam utáni depressziót és hanyatlást. Az egyik dolog, amit tettek, a nők lehetőségeinek növelése volt. Lesznek nők a légideszant egységekben. De a nők nem ugyanolyan kiképzésen fognak átmenni.

Volt egy új katonai kifejezés, a „módosított fizikai normák”, és ez nem olyasmi volt, amiről mindenkit hagytak beszélni. Lényegében a fejesek meg a politikusok eltérő fizikai normákat határoztak meg a nőknek, akik ejtőernyősök akartak lenni. Nem kellett ugyanazokat a gyakorlatokat csinálniuk és nem kellett ugyanolyan erőseknek lenniük, mint a férfiaknak. Személy szerint én úgy gondoltam, hogy ez leértékelt az egészséget és ettől kevesebb lett egy elit ejtőernyős egység, mint amilyen korábban volt.

Amikor végül eldöntöttem, hogy otthagynom a sereget, a parancsnokom, Black százados jó ajánlatot tett, hogy maradjak. A törzsőrmesterré való előléptetés lehetősége és a ranger iskolára vezénylés egész jó ösztönzést jelentett. De ki akartam szállni és vissza akartam menni az iskolába. A seregben a fizikai növekedésem befejeződött, és már 180 centi magas voltam. Az egyetemre járás lehetőséget adhatott rá, hogy megint futballozzam. Talán még profi karriert is csinálhatok belőle.

NEGYEDIK FEJEZET

ÉS MOST A HADITENGERÉSZET

A Hadsereg utáni terveim nem úgy alakultak, mint reméltem. Még a seregben talákoztam Markovich-csal, egy jó sráccal Wisconsinból. Minden nap edzettünk és futni mentünk. Általában 4 kilométert futottunk az ökölvívó ringig, aztán vissza a körletünkig. Ez volt a rituálénk és a súlyommal elértem a 95-97 kilót.

Így amikor leszereltem, úgy véltem, elég jó formában vagyok ahhoz, hogy próbát tegyek a futballal. A Kent Államira jelentkezve kipróbáltak és felvettek a tavaszi felkészülésre. Egy edzésen csúnyán megsérült a térdem. Műtét gondoskodott a térdszalagjaimról, és az egyetemi futballkarrieremről is gondoskodott.

Amikor a futball elúszott, úgy az egyetem iránti vágyam is. Ott hagytam a Kent Államit és utazgattam egy kicsit. Egy ideig segéd-munkásként dolgozva úgy gondoltam, végül visszamegyek az iskolába. De megváltoztak a céljaim.

Az egyetem helyett számos munkával próbálkoztam. Kábé fél évig dolgoztam a vasútnál szegeket verve és síneket fektetve. Amikor elküldtek, egy gumigyárban dolgoztam, de attól igen gyorsan elment a kedvem.

Egy munka, amit ki akartam próbálni, a vadörködés volt. Mindig imádtam a természetet és igen jól hangzott az erdők és tavak között végzett munka. Ezért 1976-ban, huszonkét éves fejjel Coloradóba költöztem, ahol az egyik húgom élt. Ott ácsként dolgoztam építkezéseken, lényegében házakat építve fél évig. Nem helyi lakosként az egyetem csillagászati tandíja véget vetett a Colorádói Egyetemről szőtt terveimnek.

A helyi Nemzeti Parkszolgálat irodájában beszéltem a főnökkel a vágyamról, hogy vadőr legyek. Amit mondott, az nem volt biztató: be voltak töltve az állások a munkakörben. Nem volt üresedés alacsonyabb szinteken és nem úgy nézett ki, hogy az előrelátható jövőben lesz. Amúgy sem fizettek olyan jól.

Miközben a Parkszolgálat tisztjével beszélgettem a helyzetről, megkérdezte, mi mást szeretnék csinálni. Eszembe jutott, hogy találkoztam több UDT békaemberrel Fort Benningben. Ugró iskolába jártak, miután elvégezték a BUD/S-t, az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL kiképzést. Azok a srácok lenyűgöztek.

Az egyik bácsikám SeaBee volt a II. világháborúban, és elismerően beszélt az akkori békaemberekről. Ezért azt mondtam a parkőr tisztnek, hogy azon gondolkodom, hogy visszamegyek a katonasághoz. Pontosabban belépek a Haditengerészetbe és békaember leszek. A tiszt azt mondta, ha belépek a Haditengerészetbe, eljutok a UDT-be és lediplomázok, azok a képesítések a Nemzeti Parkszolgálat alkalmazotti listájának csúcsára fognak repíteni.

A következő megálló a haditengerészeti toborzóállomása volt, és 1977 márciusában beléptem az Egyesült Államok Haditengerészetébe. A közvélemény még nem tért magához a katonaság iránti ellen-szenvből, mely oly erős lett a vietnami háború alatt. De én már elidőzttem a seregben és igaziból ismertem, nem szóbeszédemből és

mesékből, amiket olyanok költöttek, akiknek saját céljaik voltak és sosem voltak ott.

Az újonckiképző tábor nyolc hét időpazarlás volt, de haditengerészeti követelmény. Így két hónapot töltöttem annak tanulásával, hogy hogyan meneteljek, hogy trapéz nadrágot viseljek, hogy felmosóröngy helyett kötélkócseprű van, hogy a latrinát „mosdó”-nak hívják, a padlót „fedélzet”-nek, a lépcsőt „létrá”-nak, az ajtót „nyílás”-nak a falat meg „rekeszfal”-nak.

A kiképző századunk parancsnoka Beard főaltiszt volt, egy haditengerészeti bűvár, aki felismerte a tapasztalatomat és segített elvégezni az újonckiképzést. Beard főaltiszt megtett újonc főaltisztnek és rendésznek, afféle század seriffnek. Kicsit kiestem a formából, mert az újonckiképző tábor fizikai követelményei nem voltak nagyok, és bár kicsit vérszegény voltam – mindig az voltam –, a Haditengerészet elszedte a vitaminjaimat. Ismét Beard főaltiszt jött a segítségemre.

A főaltiszt csuklóztatott az irodájában este, miután takarodót fújtak. Napi egyet adott a vitaminokból vassal, és csevegett velem a Haditengerészetéről meg a Csapatokról, miközben edzettem. Nagyon tisztelte a UDT-eket és a SEAL-eket. Kemények voltak, akik együtt dolgoztak és nem tűrtek packázást kívülállóktól. És tényleg elkötelezték magukat a munkáknak, amiket csináltak és a feladatoknak, amiket végrehajtottak. Nagyon szoros közösség volt, mely nem látott szívesen kívülállót. Ha közük akartál tartozni, nagyon mélyre kellett ásnod magadban, hogy kihozz mindent, ami benned van. Azért csuklóztatott engem az irodájában. Elmondta, hogy ő sosem vágyott rá, hogy átmenjen a BUD/S-on, de segíteni fog, hogy nekem sikerüljön.

Beard főaltiszt élvezte, amit a haditengerészeti karrierje során csinált, és az újonckiképző tábor volt az „alkonyati körútja”. A főaltiszt nyugállományba fog vonulni erről az utolsó szolgálati helyéről. Olyan ember volt, akit nagyon tiszteltem.

Amit sosem fogok elfelejteni az újonckiképző táborról, az a válogató teszt elvégzése volt, hogy bekerüljek a BUD/S-ba. A SEAL és UDT kiképzési programok önkéntes alapúak voltak. Ez igaz volt a legkorábbi napjaiktól a II. világháborúban. És miután önként jelentkezél, át kellett menned ezeken a teszteken a minősítés érdekében. Ezért elmentem a válogató tesztre és találkoztam Tommy Hatchet élenjáró főaltiszttel.

Hatchet élenjáró főaltiszt ugyan „csak” 193 centi volt, de jókorára nőtt oldalirányban is. Ő volt a legnagyobb ember, akivel valaha találkoztam, és ötven gramm zsírnál nem lehetett több rajta. A combja kétszer akkora volt, mint a törzsem, a bicepse nagyobb volt, mint a combom, és az egyik tenyerén elfért volna az egész arcom. Ha ez kellett ahhoz, hogy békaember legyek, nagy bajban voltam.

A Csapat srácok, akikkel az ugró iskolán találkoztam, mind remek formában voltak és mind 188 centi körül. De minden méretben akadtak SEAL-ek és békák, és kevesen voltak akkorák, mint Hatchet főaltiszt. Kábé száz újonc tett próbát akkor, így igen tele volt a helyiség. De Hatchet élenjáró főaltisztnak megvolt a módja rá, hogy gyorsan kiürítse a termet.

– Oké, maguk, önkéntesek mind azért vannak itt, hogy elvégezzék a BUD/S válogató tesztet – mondta. – Azt akarom, hogy tudjanak egy valamit. Először is, be fognak menni a medencébe. Harci úszást fognak csinálni. – Elhallgatott. Senki sem szólt semmit.

– Oldalúszást vagy mellúszást fognak alkalmazni, de az harci úszás lesz. Nincs vesztegetnivaló időm. Máris elvégezzük ezt a tesztet.

– Élenjáró főaltiszt – jött egy hang.

– Mire van szüksége, újonc?

– Mi az az oldalúszás?

– Fogja a cókmojkját és tűnjön a fenébe innen.

Ez tudatta mindenkivel, hogy az a helyes, ha azt teszed, amit az élenjáró főaltiszt mond. Aztán beszélni kezdett a fizikai tesztről meg az erdőjáróban (vastag bakancsban) való futásról. Vele voltak a bú-

vármotiválók, akik közül többen Szigonyt viseltek. Ezek Csapat srácok voltak, de közel sem olyan testfelépítésűek, mint az élenjáró főaltiszt.

A medence mellett álló élenjáró főaltiszt kezében volt a csiptető felírotáblája. „Rajta” – mindössze ennyi mondott. Miközben úsztunk, észrevettem, hogy az újoncok közül többen átváltottak gyorsúszásra. Csodálkoztam, hogy mi van. Én magam mellúszásról átváltottam oldalúszásra, de csak ennyi.

A bűvármotiválók tovább bízatták az újoncokat, köztük a gyorsúszókat is. „Gyerünk, ember, gyerünk!” – kiáltozták. Amint azok a gyorsúszók elérték a medence másik végét, Hatchet élenjáró főaltiszt azonnal rájuk szállt. „Fogják a cókmozójukat és tűnjenek innen” – csak ennyit mondott. Mire az úzás tesztnek vége volt, csak tízen maradtunk olyanok, akik megfelelően és időn belül fejeztük be az úszást.

Hatchet további tömör utasításokat adott:

– Oké, ugrás a zuhany alá, van két percük. Aztán kint találkozunk.

Két perc alig volt elég a megszáritkozásra, de ez nem számított. A keveseknek, akik maradtunk, fontos volt, hogy semmiképpen ne haragítsuk magunkra Hatchet főaltisztet, nagyon fontos. Amikor kimentünk, ideje volt a teszt csuklózás részének. Nekem semmi gondom nem volt a fekvőtámasszal, felüléssel vagy húzódzkodással. De a többiek közül néhányan nem boldogultak olyan jól. Csak hárman maradtunk a futás tesztre.

A kevés dolog egyike, amit sosem csináltam a középiskolában, az atlétika volt. De elkezdtem kikalkulálni a körök számát, amiket meg kellett tennünk, és hogy milyen gyorsan kellett megtennünk egyet, így belőhettem magam. Talán másfél percünk volt minden egyes körre a pályán. A mellettem lévő srác sokat atletizált az iskolában, és mondta, hogy csak kövessem. Amikor szóltak, hogy induljunk, az a futó megindult, mint egy szarvas.

Először ugyanolyan gyorsan mentem, mint az atlétánk. De aztán felfogtam, mit csinállok, és a tervezett tempómra lassítottam. A harmadik futó ugyanígy tett, de egyre jobban lemaradt mögöttem. Az atléta nagyon jól csinálta, de csak kábé két körig. Aztán kipukkadt és nem tudta tartani a lépést. Én csak mentem tovább és elértem az időt, éppen hogy. És a másik srácnak is sikerült. Az atléta? A sóderen okádott egy darabig. Biztos a lábára nehezedő vastag erdőjáró készítette ki.

Utána Hatcher élenjáró főaltiszt behívott minket az irodájába.

– Aláírják ezeket a papírokat – mondta, és megtettük. – Most azt akarom, hogy kezdettől tisztában legyenek ezzel. Ezek a papírok nem garantálják, hogy át fognak menni a kiképzésen. Ez nem jelenti azt, hogy SEAL-ek lesznek, vagy hogy már SEAL-ek. Csak lehetőséget ad, hogy bekerüljenek a programba és megadja az esélyt.

– Chalker – mondta hozzám fordulva. – Amikor a kéthetes szolgálatához ér, azt akarom, hogy jöjjön ide, hogy futhasson.

– Igen, élenjáró főaltiszt – mondtam, és ennyi volt.

Néhány héttel később már majdnem végeztem az újonckiképző táborral és szolgálatot adtam a bázison. Minden nap elmentem Hatcher élenjáró főaltiszt irodájába és futottam vele meg Hall főaltiszttel. Hall nem volt a Csapatokban legjobb tudomásom szerint, de a Haditengerészet bűvár közösségéhez tartozott. Minden nap futottam, aztán újonc osztályokat vezettettek velem a kiképzésen. Így mozgásban maradtam és jobb lettem abban, amit csinálnom kellett.

Amikor ideje volt távoznom az újonckiképző táborból, el kellett mennem a kirendelő irodájába mindenki mással együtt. A kirendelő adta a parancsokat és küldött el oda, ahova mentél. Izgatott voltam, miközben a kirendelő irodájában várakoztam. Az a haditengerészeti iskola, amit választottam, a fedélmester volt. Ez rövid iskola volt és így hamar továbbmehettem a Csapatokhoz. Aztán bejött a kirendelő és megtorpedózott.

– Elküldjük a kéthetes fedélmester iskolába. Tudom, hogy a BUD/S-ra kellene mennie, de hogy biztosan megbecsülje a Haditen-

gerészetet, először el fogjuk küldeni a USS *Guamra* másfél évre. Aztán lehetősége lesz megint próbát tenni a BUD/S-ra.

Már dicsérettel szereltem le a Hadseregtől. Már megbecsültem a szolgálatot. Mondtam annak a főaltisztnek, hogy várjon egy kicsit. Nem azért jöttem a Haditengerészetbe, hogy egy konzervdobozon hajókázzak. Hét bácsikám volt, aki azt csinálta a II. világháború idején. Egy valamiért voltam ott, és az az volt, hogy megpróbálkozzak a BUD/S-szal. Ha nem sikerül, akkor be fogom tartani a szerződésemet és oda megyek, ahova a Haditengerészet akarja.

De az a főaltiszt hallani sem akart erről. A *Guamra* megyek és semmivel nem tudtam rávenni, hogy meggondolja magát.

Megkérdeztem, hogy egyedül lehetnék-e egy percre, és azt mondta, hogy távozhatok. Az épületből kisprintelve elfutottam Hatchet élenjáró főaltiszt irodájába. Szerencsémre ott volt.

– Mit akar, Chalker? – morogta. Tényleg csak így hallottam mindig beszélni.

– Azt mondták, hogy fedélmester iskolába megyek, de aztán a *Guamra* küldenek.

– Szálljon be a kocsimba – mondta.

Áthajtottunk a kirendelő irodájához, és Hatchet élenjáró főaltiszt belépett a főaltiszt irodájába, még csak nem is kopogva.

– Hé, főaltiszt – mondta Hatchet.

– Igen, élenjáró főaltiszt.

– Kéthetes fedélmester iskola, aztán a BUD/S-ra megy.

– Meglesz, élenjáró főaltiszt.

– Chalker, jöjjön ide – mondta Hatchet élenjáró főaltiszt a helyiségből távozva.

Amikor a folyosóra léptem, azok a hatalmas kezek ráfonódtak a nyakamra és felemeltek a padlóról.

– Azt akarom, hogy tudja, hamarosan nyugállományba megyek – mondta Hatchet lágy, halk, halálos hangon. – Ha szándékában áll feladni a kiképzést, személyes célommá fogom tenni, hogy levadászszam és megöljem magát a két kezemmel, amiért ide kellett jönnöm.

Valószínűleg ez volt az első kívülről jött ösztönzés, hogy ne bukjak ki a BUD/S-ról. Elmentem a fedélmester iskolába és a tanórák után minden este futottam és csuklóztam, hogy felkészüljek. A fedélmester jó iskola volt. Valószínűleg a legáltalánosabb iskola volt a Haditengerészetben; tanultál mindenről egy kicsit, meg hogy mi a dolga a flottában mindenki másnak. A fedélmester volt a legsokoldalúbb és legletisztultabb tengerész a Haditengerészetben. A régi vitorlás időkben, ha a hajó kapitánya elesett, a főfedélmester volt az, aki átvette a hajó irányítását. Ő volt a mestere a gépezetnek, mely mozgásban tartotta a Haditengerészetet; és ha ez nem fontos munka, akkor nem tudom, mi az.

De nem ez volt az utam. Ideje volt átkelnem a vízen és kikötőm először Coronadóban, ahol a kétélű bázis volt. Végeztem a nagy hajók és lassú napok szürke Haditengerészetével. Ideje volt a BUD/S-ra járni.

ÖTÖDIK FEJEZET

BUD/S ÉS EGY SEAL KEZDETE

A szalagok hiánya a térdemben aggasztotta az orvosokat a BUD/S-on. Azt akarták, hogy tudjam, sok puha homokon futás lesz a tanfolyamon, és hogy a térdem talán nem fogja bírni. Ha rosszul ütöm meg magam, bottal fogok járni életem hátralevő részében.

Én mindössze egy lehetőséget akartam. A régi futballsérülésem nem okozott bajt a műtét óta, és azóta betartottam az orvos tanácsát. Azt mondták, megkapom a lehetőséget, és beléptem a BUD/S táborba.

Júliusban érkeztem, éppen időben, hogy lemaradjak a 100-as osztályról, mely éppen megkezdte a kiképzést. Így ahelyett, hogy közvetlenül a BUD/S-ra mentem volna, felkészítésre mentem. Sze mély szerint úgy gondoltam, előny volt az osztály elszalasztása. Mivel csak most kerültem ki az újonckiképző táborból meg a fedélzetmester iskolából, nem edzettem annyit, mint kellett volna. Még az extra

figyelemmel is, amit kaptam, jobb formában akartam lenni, mire elkezdődik a fizikailag legtöbbet követelő tanfolyam az Egyesült Államok katonaságában.

Az instruktorok közül néhányan azonnal gondos figyelmet szenteltek rám, így jó ízelítőt kaptam abból, hogy milyen lesz a BUD/S. Míg a seregben voltam, csináltattam egy tetoválást a karomra, mely így szólt: „Isten az ugratóparancsnokom”. Lehet, hogy a nevemet hamar elfelejtették, de engem nem. „Chalker” helyett azt kiáltották: „Hol van Isten az ugratóparancsnokom?”

A tanulócsoporthoz minden nap testnevelési foglalkozást tartottak és végeztük, amilyen feladatokat az állománynak el kellett látni. A csuklózás és a futás egy kis jót tett velem, amikor végül ideje volt osztályt alapítani

A 101-es osztály téli osztály volt Coronadóban. Szeptemberben alapítottuk az osztályt a hathónapos kiképzési tanfolyamra. Harry Kanuka instruktor, egy nagydarab hawaii volt az osztályunk felügyelője. Jól kidolgozott és tapasztalt SEAL volt, és jól motivált bennünket. Az osztály három tiszttel indult és hamar kettőre fogyott, Ralph Penney és Robert Anderson korvetthadnagyokra, akik velünk kezdték a Pokol Hetet.

Az 1-es csónaklegénység volt az első beosztásom, és Penney volt a kormányos. Penney volt a legalacsonyabb srác a legénységben, a többiek legalább 180 magasak voltak. Felsorakozva mind az izmos srácok, John Shellnut, Bob Youngblood, John Hancock, James Lusher és Mike Reiter volt Penney-vel és velem.

A BUD/S szorosan összefügg a hagyománnyal. És az egyik első hagyomány a hajvágó buli volt. Volt egy hordó sör és mindenki borotválta mindenki más haját. Egy csapat lestek, és senki nem fog egy csapattárs hajához nyúlni, csak az egyik sajátja. Különben is, ki fizet borbélynak?

Néhányan azok közül, akik megérkezésem előtt már a BUD/S-on voltak, kicsit többet tudtak, és segítettek nekünk helyes lépéseket tenni az elején. A seregben töltött időm segített, hogy motivált ma-

radjak. Első osztályú matróz voltam, ez majdnem a legalacsonyabb rendfokozat, amit viselhetsz, de még így is hozzá kellett járulnom az osztályomhoz és a csónaklegénységemhez.

Aztán elkezdődött a kiképzés, és minden olyan volt, amilyennek lennie kellett. Fáztunk és eláztunk. Amikor nem fáztunk és áztunk, az azért volt, mert homokosan fáztunk és áztunk. Csak az elázások közötti időszakokban voltunk szárazon. És ez csak az első hét volt.

Megtanultunk előkészíteni a felszerelésünket úszáshoz vagy művelethez. És megtanultuk, milyen fontos volt megfelelően felkészülni egy evolúcióra. Az evolúció egy feladat, valami, amit meg kell tenned. Lehet olyan egyszerű, mint egy tengerparti futás, vagy olyan nehéz, mint egy harci járőr. De minden evolúciót végre kellett hajtani. Persze nehéz volt előkészíteni a felszerelésedet, miközben egy instruktorka a torkodba ordított. És minden hiba fázást, ázást és homokozódást okozott megint. A homokban hempergőzés, amikor csurom víz voltál, cukros süti hatást eredményezett, a BUD/S instruktorkok egyik kedvencét.

A cukros süti hatást nehéz leírni, és nehezebb elfelejteni. Képzeld el egy sütit a dobozban, mind cukrozott. Ahogy a dobozba kerül, hozzáér a többi sütin lévő cukorhoz, amíg elkezdi azt a cukrot is felvenni. Hamarosan teljesen be van borítva a süti – még olyan helyeken is, ahol nem kellene cukornak lennie. Most képzeld el ugyanazt a helyzetet, csak a süti a bőröd, a cukor meg a finom, dörzsölő homok. A bőröd felső rétege hamarosan eltűnik, és ott van a puha, lágyabb, érzékenyebb új réteg a jó homokos dörzsölés számára. Higgy nekem, szar dolog gumicsónakot előkészíteni, amikor cukros süti lettél.

Amikor a homok a füledbe kerül, nem működik a kiütögetése. És nem valami jó érzés. Nem jó az íze a fogaid között csikorogva, vagy nem jó a szaga, amikor eldugul tőle az orrod. A szemek többékevésbé kimossák magukat, de az ingerlés még ott van. A cukros süti hatás miatt van az, hogy a békaemberek és SEAL-ek többsége élete végéig idegenkedik az alsónadrág viselésétől. A BUD/S-on gyorsan

megtanulod, hogy az alsónadrág csak helyet ad, ahol a homoknak megbújhat.

A másik dolog a BUD/S-on a víz, a hideg tengervíz. Beborít reggel, eláztat délután és nyirkosan tart este. Amikor nem úszol benne, belekúszol vagy kikúszol belőle. És aztán ott van az utazás a tetején.

A hullámverésen átkelés vagy IBS (kis felfújható csónak) méltányolás egy újabb beavatási rítus a BUD/S-on. Van egy felfújgumi-csónakod meg egy eveződ. A fejedben sapka van. És amikor elhagyod a vizet, jobban jársz, ha még rajtad van minden, amivel bementél, ezért a sapka egy darab zsinórral az egyenruhádhoz van kötve. És jobban jársz, ha mindent rögzítesz, mert a hullámverésen átkelés közben ki fogsz repülni a csónakból, el fogsz ázni és a hullámok gondoskodni fognak róla, hogy ezek újra meg újra megtörténjenek.

Befelé fordították velünk az övcsatokat, nehogy megsértsék a csónakot. A gombokat ugyanezért kellett begomboltaknak és letakartaknak lenniük. A nehéz vászon/kapokszőr mentőmellény került minden más tetejére. Utáltam azt a mellényt. Olyan tudott lenni, mintha nyakmerevítőt viseltél volna, ami hasznos volt a Pokol Héten. Különben a hónaljadba vágott, a szíjak a töködet húzták és beléd dörzsölte a homokot. Sok SEAL visel még mindig hegeket a tökén azoktól a rohadt kapokszőr szíjaktól, köztük jómagam.

Végül el kellett indulnunk a hullámverésbe. Úgy véltünk, szép, napsütéses napunk lesz. Ezt a gyakorlatot azért tartották, hogy megbecsüljük a csónakot. Lehetőséget kellett adniük rá, hogy tanuljunk róla és megszokjuk, nem?

Ez az egyik olyan evolúció, ahol csak annyit tehetsz, hogy az óceánra nézel és arra gondolsz: „Te jó ég!” Amikor elindultunk a darálóról – a tábor közepén lévő gyakorlótérről –, hallottuk a moráját azoknak a partot ostromló nagy hullámoknak. Azoknak a partra zúduló morajoknak a hangját az egész táborban hallani lehetett, mintha egy távoli mennydörgés és egy vulkánkitörés keresztezése lett volna valahol a körletek mögött. A hullámverés mintha szólt volna

az instruktoroknak: „Ideje a hullámverésen átkelésnek!” Nyilvánvalóan a 2,5-3,5 méteres hullámokat kitűnőnek tekintették annak megtanításához, hogy milyen jó szórakozás átvinni egy csónakot azokon a hullámokon csupán izomerővel.

Amikor láttad azt a fehéren tajtékzó hullámverést reggel, a tarajzó és kizúduló hullámokat, tudtad, hogy ideje volt a könnyű reggelinek. A kajáldába tartva azon a reggelen egyszerűen tudtad, hogy jó ötlet lesz nem enni túl sokat. Mert kajálásról visszatérve elő kellett készítenetek a csónakot, kimasíroznotok az óceánhoz és megmutatnotok az instruktoroknak, hogy hány tanuló tudott kirepülni a csónakjából.

A csónakok meghajoltak, miközben igyekeztünk kievezni velük a tengerre. Amikor a csónak félbe hajlott, a farban lévő újoncok feje az orrban lévő társaik közé lökődött, ahogy a két vég találkozott. A közepén lévőket küszködő hússal teli gumikupola borította. Aztán amikor a csónak hirtelen visszapattant, a partról csak azt lehetett látni, hogy parányi újoncok repülnek a vízbe.

Amikor bekövetkezett az elkerülhetetlen és a legénység kirepült a csónakból, ideje volt a víz ellen küzdeni, hogy megpróbáld megmenteni az életedet, miközben arra is ügyelsz, hogy az úszótársad is valahol a víz tetején legyen. Keményen kellett úsznod és gyorsan evickélned, hogy visszajuss a csónakba, mielőtt rosszabbra fordul a helyzet. Ha partra kerültél, automatikusan rosszabbra fordultak a dolgok, mert az instruktorok megbüntettek, mielőtt kiküldtek megint.

Gyorsan megtanultuk, hogy a hullámokon való átjutásban az időzítés volt minden. Egy srácnak kellett vezényelnie az ütemet, hogy mind egyszerre evezzünk. Különben oldalra fordultunk és felborítottuk magunkat a hullámokkal.

Végül megtanultuk a hullámverés időzítését, amiről az instruktorok mondták, hogy meg kell, ha át akartunk menni az evolúción. De ez nagyon durva tanulási tapasztalat volt. Aztán megtanultuk, hogy

visszajönni még nehezebb volt. Ezúttal teljesen felfordultunk. Jó buli volt a maga módján. De aztán ugyanezt kellett csinálnunk éjszaka.

Amint végül ráérezte a csónak hullámverésen való átvitelére, úgy találd, hogy nem is volt olyan rossz. Igazából tetszett, amikor végül jól időzítettél egy jó taréjon. Nem volt ahhoz fogható érzés, mint egy ötméteres hullám tetején ülni és meglovagolni a partig, mint a szörfbajnokok.

És amikor a csónakod rendesen partot ért, az instruktorok odajöttek vigyorral a képükön és azt mondták:

– Egyes csónaklegénység, szép munka. Most vissza, és csinálják meg újból.

És nagy vigyorral a képükön mind azt kiáltottuk:

– *Hoo-yah*, instruktor!

Egy egész nap és éjszakai ilyen kiképzéssel durva tud lenni, és túl durva volt némelyik srácnak. Csak annyit kellett tenned, hogy véget vess az egésznek, hogy feladtad. Volt egy réz hajóharang, amit megkondíthattál a daráló sarkán állva. Három kondítás azon a harangon, és végeztél. Azonnal visszakerültél a flottához, a reguláris Haditengerészet kényére-kedvére kiszolgáltatva, de legalább szárazon, melegen és tisztán voltál megint.

Annak a harangnak a megkondulása azt jelentette, hogy valaki „önként kijelentkezett” a programról. Ahogy folytatódott a tanfolyam, gyakoribb lett a harangkondítás. Ez sajnálatos volt annak a személynek, de azt is jelentette, hogy valaki feladta és te még ott vagy. Ez lökést adhatott a moráloznak, és néha erre volt szükséged.

A testnevelési foglalkozáson úgy számoltam, hogy ha jól csinálom a gyakorlatot, az instruktorok békén fognak hagyni. Tévedés. A csapatokat azért hívják így, mert egységként dolgoznak. És a kiképzés alatt megtanulod ezt a szabályt, mert csapatként dolgozol és csapatként büntetnek. Amikor egy ember rosszul csinált egy gyakorlatot, az egész osztálynak be kellett futnia a hullámverésbe és eláznia. Aztán visszafutottunk a darálóra, hogy folytassuk a csuklózást. Ha másik ember csinált rosszul egy gyakorlatot, a hullámverésbe futot-

tunk homokban hempergőzéssel követve, hogy cukros sütit kapjunk. Az újabb hiba a homokra vihetett minket a csuklózás folytatásához. Egy utolsó hiba, és magába a hullámverésbe mentünk befejezni a csuklózást. Az első két hetünkön nagyon jól megismerkedtünk az óceán érzésével, ízével és szagával.

Ahogy folytatódott a kiképzés, végül heti háromszor-négyszer úsztunk, uszonnal és a nélkül, medencében és az óceánban. Ki kellett érdemelned az arcmaszkot, mielőtt viselhetted. Ehhez nyolcszáz métert kellett úsznod adott időn belül. Ezerhatszáz méteres szintidős úszással érdemelted ki az uszonyodat. És végül egy újabb, hosszabb úszással érdemelted ki a nedvesruha felsőt. A nedvesruha felső volt minden védelem, amit a hideg víz ellen kaptunk akkoriban.

Az egyik instruktornak saját módszere volt arra, hogy fokozza a tűrőképességedet az óceánban való munkához. Egy adag bagót köpött az arcmaszkodba, aztán közölte veled, hogy vissza akarja kapni az úszásod után. Ha úsztál egyszer egy nagy adag rágott dohánnyal a maszkodban, végre tudsz hajtani műveletet bomló bálnák lebegő tömegén keresztül és nem fogsz okádni.

Állandóan játszottak veled. És a kiképzés nehézsége is fokozódott. Készültünk a Pokol Hétre, de előbb a szikla hordút jött. Ez az evolúció olyan volt, mint a hullámverésen átkelés gyilkosabb változata. Lent a Hotel del Coronadónál hatalmas sziklahalmokat építettek, hogy óvják az eróziótól a homokos strandot. A gumicsónakoknak partot kellett érniük ezeken a sziklákon épen és biztonságban. Nappal rossz volt, de megcsináltuk. De nagyon veszélyes technika volt, és fontos, így persze éjszaka is meg kellett csinálnunk.

Szerencsére sikerült elkapnunk a megfelelő hullámot a megfelelő időben, és simán partot értünk a csónakunkkal elsőre. Ez remek volt – jól csináltuk és pihenőt kapunk. Dehogy. Megfordítottak és kiküldtek minket vissza. Az orrfelelős voltam és ki kellett ugranom a sziklákra minden alkalommal, rögzíteni a kötelet. Az egyik próbálkozásunk során a csónakunk teljesen megfordult és biztosra vettem, hogy vesztettünk.

A csónaklegénység-parancsnokunkkal kormányosként, aki vezényelt és az evezőjével próbálta irányítani a csónakot, mind keményen lapátoltunk és megfordítottuk a csónakot a vízen. Az orr a part felé állt, amikor a hullámok egyenesen az éles, csipkés szikláknak repítettek minket. Mindent beleadva evezünk, hogy a hullám tetején maradjunk és kihasználjuk a sebességét.

Olyan jól időzítve, amennyire csak a kimerült állapotunkban tudunk, a kormányos kiáltott, hogy ugorjak, és a csúszós sziklákra szökkenem. A kövekre huppanva semmivel sem törődtem, csak felkapaszkodtam rajtuk és megvetettem magam. Hátradőlve feszítetem a kötelet, amit fogtam. A csónaklegénység többi tagja most kiszállhatott a csónakból, megragadták és segítettek nekem kihúzni.

Kék-zöldek voltak a sípcsontjaim, összeverték a hullámok meg a kövek, és biztosra vettem, hogy eltört valamim. De nem hagytuk abba. Vagy négyszer csináltuk meg a szikla hordutat. Végül elsajátítottuk a technikát és komoly sérülés nélkül partra tudtuk vinni a csónakot. Az instruktorok nagy dicséretet érdemelnek. Gondoskodtak róla, hogy tudjuk, mit kell csinálnunk és pihenőt adtak nekünk, amikor látták, hogy megvalósítottuk.

Van egy kifejezés a BUD/S-on: „Megéri győztesnek lenni.” Ha elsőként végzel, meg leszel jutalmazva. Meg kellett tanulnunk csapatnak lenni, és csapatként kaptuk ezeket a jutalmakat. Ez lehetett olyan apróság, mint egy kis pihenő, mielőtt folytatnunk kellett egy másik evolúcióval. Azok a pihenők nagyon fontosak lettek a Pokol Hét alatt.

Kívülállók hajlamosak a Pokol Hetet kijelölni a kiképzés legfontosabb részeként. Ez nem feltétlenül igaz. De ez a legemlékezetesebb hét abból a huszonhat hetes tanfolyamból. Motiváló beszédeket tartottak nekünk és más ösztönzéseket kaptunk, hogy megpróbáljanak átsegíteni minket azon a héten. De amikor arra kerül a sor, csak annyit tehetsz, hogy mélyen magadba nyúlsz és csak méysz tovább.

Segítenek a csapattársaid; senki nem megy át a BUD/S-on egyedül. De a szív az, a belső tűz az, ami továbbvisz. A kitörés vasárnap

reggel volt, és fogalmam sincs, pontosan mikor kezdődött. Hirtelen M-80-as puffancsok durrantak, M-60-as géppuskák tüzeltek vaklőszerral a fejünk fölött és minden utasítást mintha egyszerre kiáltottak volna. Zűrzavar uralkodott, ami pontosan az a hatás, amire törekedtek.

A Pokol Hetet arra szánják, hogy a lehető legjobban szimulálja egy nagy csata félelmét, zűrzavarát és kimerültségét. Ezt a tényt egy SEAL hangsúlyozta nekem, akivel évekkkel később beszéltem. Joe DiMartino a Kettes SEAL Csapat egyik eredeti tagja volt. Ő volt tudomásom szerint a néhány SEAL egyike, aki nem ment át a Pokol Héten. A II. világháborúban Joe D volt az egyik matróz, aki a Hadi-tengerészeti Harci Romboló Egységekkel dolgozott, azokkal az emberekkel, akikből később UDT-k lettek. Segített megnyitni a normandiai partokat a D-napon. Joe D azt mondta, az ő Pokol Hete 1944. június 6-án volt, és egyáltalán nem vitathatja ezt senki.

Vagyis a Pokol Hétnak a D-napot kellett szimulálnia. Az egész héten csak néhány órát aludhattunk. Nem tartott sokáig, hogy remegjünk, fázzunk, ázóttak és fáradtak legyünk.

Az első éjszaka közepén bementünk a vízbe és hullámverésen átkelést csináltunk a holdfénynél. Aztán kihoztuk a csónakokat és másfajta hullámverésen átkelést csináltunk. Az instruktorok az egész osztályt összekulcsolt karokkal beküldték a vízbe. Kimentünk a parttól, amíg a hideg víz derékig ért, aztán leültünk. A gyengébb hullámverés megtört a fejünkön, a hullámok mérsékeltebbek voltak a korábbinál. A biztonság érdekében összekulcsolt karokkal kellett maradnunk. „Ne veszítsd el az úszótársad” – mondogatták állandóan. Bizonyos körülmények között az úszótársadtól elszakadás mindkettőtök halálát jelenthette. Ez megint egy szabály volt, amit megtanultunk.

A hideg apasztotta az erőnket, és remegni kezdtem. Ez a reszketés olyasmí volt, amin úrrá kellett lennem. Végül az instruktorok kihívtak minket a vízből és levetették velünk a zubbonyt. Aztán egyből visszamentünk. A vízből kihívás hamar a legrosszabb dologgá

vált, amit az instruktorok tehettek, mert megcsapott a hideg, aztán vissza kellett menned.

Most már az egész vonal remegett. Éreztem az embereken keresztül, akikkel összekulcsoltuk a karjainkat. A holdra nézve a napon kezdtem gondolkodni. Ott van a nap, gondoltam. És a karibi szigetekre kezdtem gondolni, ahol ragyog a nap. És dúdolni kezdtem.

Amikor a mellettem lévő srácok megkérdezték, mit csinállok, beszéltem nekik a napról. Aztán felnéztek és ők is dúdolni kezdtek. Hamarosan az egész vonal dúdolt. Ez nagyon bosszantotta az egyik instruktort. Ránk kiáltott, hogy fejezzük be a dúdolást. Mit fog csinálni, megbüntet minket hideggel?

De a kitörés és eme evolúció között sok embert elvesztettünk. Az osztály egyre kisebb lett, mi meg egyre nyomorultabbul lettünk. Keddre a többségünk olyan nyomorultul volt, hogy azt sem tudtuk, milyen evolúció volt. Később, amikor elkezdődtek a hallucinációk, már nem árthattak nekünk jobban. A csónakban üldögélve egyik evolúción láttam összeolvadni Coronado fényeit.

Hogy kihozzanak minket ebből, az instruktorok a fejünkkel és a testünkkel játszottak. Versenyeztettek minket, amik tényleg felébresztettek mindenkit. Minden csapatként volt csinálva, egyik verseny sem volt egyéni. Csónakversenyeket csináltunk legénységként, más legénységek ellen evezve kimért távolságokon. Váltóversenyeket csináltunk a csónakjukkal futó csónaklegénységekkel. Aztán mély iszapban kellett kúsznunk, miközben robbanások dördültek mindenfelé körülöttünk. Végül meghallottuk a hihetetlen szavakat: „A Pokol Hétnek vége.” Megcsináltuk.

Sok kiképzést kellett még elvégezni. Tanultunk víz alatti munkát: hogyan ússzunk hosszú távolságokat pontosan víz alatt anélkül, hogy egyszer is megtörnénk a felszínt, hogyan térképezzünk fel partokat a tengerről és hogyan robbantsunk mindenféle robbanótöltetet, kezeljünk fegyvereket és hajtsunk végre katonai járőröket. A seregben szerzett tapasztalatom sokat segített. És mind jó barátok lettünk.

Ma sokán állítják magukról, hogy SEAL-ek vagy békaemberek, olyanok, akik soha nem mentek át a BUD/S-on. Azt mondják, az osztályuk száma bizalmas és hogy nem árulhatják el. Vagy hogy elfelejtették. A BUD/S osztály száma szerepel a nyilvános katonai nyilvántartásodban. Nem bizalmas, és bárki tudhatja. És soha, de soha nem fogod elfelejteni az osztályod számát, amellyel avattak. Azok az emberek veled lesznek életed további részében. Az az utolsó nap a darálón, amikor elvégzed a BUD/S-t, életed egyik legbüszkébb napja. Az a pillanat, amikor csatlakozol a nagyon megválogatott kevesek közé, akik előtted jártak, olyasmi, amit soha nem lehet elfelejteni.

Amikor elvégeztem a BUD/S-t, megkaptam a parancsot, hogy jelentkezsem az Egyes SEAL Csapatnál. A srácok közül sokan mentek különböző UDT-khez, de többen egyből a SEAL Csapatokhoz mentünk. Most kezdődött el az igazi kalandom.